

РЕШЕНИЕ

№ 1853

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. И.А ПЕНОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110208072 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на О. П. М., ЕГН *****, срещу Наказателно постановление № 23-4332-006973/20.04.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с която на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, както и на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

В жалбата се сочи, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно поради неправилно и превратно тълкуване на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Конкретно се поддържа, че изложеното в графа „обстоятелства“ на процесното наказателно постановление не разкрива обективната истина по отношение случилото се на 04.04.2023г. в гр. София на ул. „Крум Попов“, като цялостната информация по случая е посочена схематично и без отразяване на всички обстоятелства, които да предадат реалната картина на

събитията. Сочи се, че в конкретния случай не са посочени имената на свидетелите – очевидци, нито са снети обяснения и показания от Т. Д. Я., а подаденото от жалбоподателя възражение е счетено за неоснователно без достатъчно данни за това. Поради изложеното се счита, че атакуваното НП е издадено при противоречие с материалноправния закон като неотговарящо на обективната истина и постановено при нарушение на процесуалноправния закон. На следващо място се излагат повествователно факти и обстоятелства, случили се преди извършената от контролните органи проверка, като се акцентира, че при извършване на последната жалбоподателят М. не е отказвал даване на проби за алкохол и наркотици, напротив – отзовал се и е тръгнал към съответния автомобил с цел да съдейства на органите на реда, но в този момент спътницата му в автомобила Т. Д. Я. се притеснила от присъствие на лице, представило се за служител на социалните служби, помолила М. да тръгват, поради което и последният казал на полицаите: „Давайте да Ви подписвам каквото искате и да тръгваме“. Навежда се, че предоставените от полицейските служители документи са били разписани от негова страна, без да е имал възможност да ги прочете. Отделно от изложеното се сочи, че наложените наказания по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП не отговарят на извършено нарушение, защото се презумира виновно нарушаване на ЗДвП и отказ по смисъла на ЗДвП, което не отговаря на фактическата обстановка.

По посочените съображения се релевира молба към съда за отмяна на атакуваното наказателно постановление в цялост.

В съдебните заседания жалбоподателят О. П. М., редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

В съдебните заседания административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща процесуален представител. В ангажирани по делото писмени бележки от въззиваемата страна, чрез процесуален представител с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт, се излагат съображения за правилност и законосъобразност на атакуваното наказателно постановление, като се моли същото да бъде потвърдено. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение и се релевира възражение по отношение размера на разноските на насрещната страна.

От събраните писмени и гласни доказателства, съдът прие за установена

следната фактическа обстановка:

Жалбата на О. П. М. срещу Наказателно постановление № 23-4332-006973/20.04.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, е подадена в законоустановения срок и от лице, което има право на жалба, поради което е процесуално допустима.

Съдът, след като обсъди доводите в жалбата, в контекста на събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбата на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира, че не са налице основания за неговата отмяна или изменение. Съображенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 04.04.2023 г. около 18:00 ч. в гр.София, по ул.“Крум Попов“, с посока на движение от ул.“Развигор“ към ул.“Криволак“, жалбоподателят О. П. М. управлявал лек автомобил "XXXX" с рег. № XXXXXXXXXXXXX, собственост на Т. Я. Я..

При изпълнение на служебните си задължения на горепосоченото място на ул.“Крум Попов“, с посока на движение от ул.“Развигор“ към ул.“Криволак“ и на кръстовището с последната, полицейски екип при 04 РУ – СДВР, в чийто състав бил свидетелят Г. И. Т., заемащ длъжността „младши инспектор“ при 04 РУ – СДВР, спрели за извършване на проверка процесния лек автомобил. При проверката била установена самоличността на водача на автомобила – О. П. М., с ЕГН *****, и тъй като в хода на същата водачът давал несвързани отговори, свидетелят Т. извикал екип на ОПП – СДВР за оказване на съдействие. На място се отзовал екип на ОПП – СДВР, в чийто състав бил свидетелят Е. А. Л. – на длъжност мл. автоконтрольор в СДВР – ОПП, които предложили на водача на лекия автомобил О. М. да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство "Drug Test 5000", както и да бъде тестван за наличието на употреба на алкохол с техническо средство "Alcotest dragger 7510", но последният отказал и двата теста.

Във връзка с последното на въззивника О. П. М. бил издаден талон за медицинско изследване № XXXXXX с отбелязване, че следва да се яви във Военно-медицинска академия за медицинско и химическо изследване в срок

до 45 минути от връчването на талона.

За констатациите от извършената проверка свидетелят Е. А. Л. съставил против водача на лекия автомобил О. П. М. АУАН серия G A № 940101/04.04.2023 г., в който квалифицирал установените нарушения по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП и по чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП. Актът бил предявен и връчен на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал, като посочил, че има възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН било депозирано писмено възражение срещу констатациите в АУАН GA № 940101/04.04.2023 г., в което е посочено, че на 04.04.2023 г. жалбоподателят е бил спрян за полицейска проверка от органите на МВР в близост до 04 РУ – СДВР, без да е нарушил Закона за движение по пътищата или правилника за прилагането му. Посочено е също така, че последният е отказал да бъде изпробван за алкохол или наркотици, тъй като е получил многократни заплахи за живота си на обществено място, за което е информирал 04 РУ – СДВР.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление № 23-4332-006973/20.04.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което при идентичност на описанието на нарушенията и правната им квалификация, жалбоподателят бил санкциониран на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП с наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, както и на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Препис от наказателното постановление бил връчен на жалбоподателя на 10.05.2023 г., който в законоустановения срок депозирал жалба срещу последното, инициирала настоящото производство.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН; както и гласните доказателствени средства – показанията на свидетелите Е. А. Л. и Г. И. Т..

От показанията на свидетелите Е. А. Л. и Г. И. Т. се установяват обстоятелствата по извършената проверка, направените фактически констатации, в това число – че водачът на МПС е бил спрян за извършване на полицейска проверка, в хода на която отказал да бъде тестван с технически средства за употреба на наркотични вещества и за наличието на употреба на алкохол, че след това на същия е издаден и връчен срещу подпис талон за медицинско изследване, както и съставянето на АУАН. Съдът извърши внимателна преценка на тези гласни доказателствени средства, като намери, че същите са обективни, логични и поначало непротиворечиви, от тях се установяват констатираните обстоятелства при проверката, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН, поради което и съдът кредитира показанията на разпитаните полицейски служители в цялост относно извършената проверка и отказа на водача, тъй като те кореспондират и с останалия писмен доказателствен материал.

От приложения по делото талон за медицинско изследване номер XXXXXX, връчен на О. П. М. на 04.04.2023 г. в 19:10 часа е видно, че на жалбоподателя е била разяснена възможността да се яви във ВМА да даде кръвна проба за медицински и химичен анализ, както и е посочено времето, в което може да стори това – до 45 минути от връчване на талона.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, включително и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че са

спазени сроковете за издаване на АУАН, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 ЗАНН. В случая АУАН е съставен на 04.04.2023 г., в деня, в който са установени твърдените нарушения от контролния орган. АУАН е бил предявен за запознаване и подписан от нарушителя, като в 6 - месечния срок по чл. 34, ал. 3 ЗАНН е издадено и обжалваното наказателно постановление.

Процесният АУАН е съставен от Е. А. Л. - "младши автоконтрольор" в отдел "Пътна полиция", Столична дирекция на вътрешните работи, като със заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи полицейските органи в ОПП-СДВР са оправомощени да съставят актове за установяване на административни нарушения. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 12 ЗДвП наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на отбраната, от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица съобразно тяхната компетентност. В настоящия случай НП е съставено от XXXXXXXXXX, която работи като "началник група" към СДВР-ОПП, като със заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, началниците на групи в ОПП-СДВР са оправомощени да издават наказателни постановления.

Не са налице нарушения на правилата за съставянето на АУАН и неговото връчване, уредени в чл. 40 и чл. 43, ал. 1 ЗАНН, доколкото актът е съставен в присъствието на нарушителя и един свидетел, присъствал при установяване на нарушението, който свидетел е посочен поименно в АУАН, респективно и възраженията на въззивника в противоположния аспект не могат да бъдат споделени.

Налице е идентитет между фактическото описание на всяко от нарушенията и правната им квалификация, както и ясно, точно и подробно описание на обстоятелствата при извършването им в АУАН и НП, в това число с фактическо описание на нарушената хипотеза на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Поради това съдът прецени, че АУАН и НП съдържат всички законоустановени съгласно чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН съществени реквизити, като възраженията на въззивника в съответната насока са изцяло неоснователни. Налице са словесни описания на нарушенията, които съответстват на посочените в АУАН и НП правна квалификация на същите. В обстоятелствената част на АУАН и на НП достатъчно конкретно са описани и

индивидуализирани фактите и обстоятелствата от обективния състав на нарушенията по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

В тази връзка за пълнота следва да се отбележи, че досежно двете нарушения на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, касаещи отказ от изпробване с техническо средство за употреба на алкохол и с такова за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози, са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Разкрива се пълнота на изложението и се обосновава извод за налично отразяване на всички обективни признаци от състава на всяко от вменените нарушения, които обезпечават правото на нарушителя да разбере фактическите параметри на предявената му отговорност. Ясно очертано е мястото на двете деяния, датата на извършването им и конкретните действия на жалбоподателя. Стилът на представяне на относимите обстоятелства не нарушава логическото единство на възпроизведените в АУАН и НП факти и не пречатства възприемането на всеки един от изискуемите признаци на съответния състав от материална страна. Обстоятелството, че в констативно-съобразителната част на НП допълнително е въведено твърдението, че жалбоподателят "не е дал кръвна проба", не накърнява конкретиката на изложението, не налага несъответствие и не отнема възможността на жалбоподателя да се ориентира относно параметрите на изведените в двата процесуални акта две отделни административни нарушения, респ. не разкрива непреодолими различия, граничещи с недопустимо предявяване на нови факти, още повече за отделни хипотези на административни нарушения. Касае се за уточнение, което единствено подчертава умисъла в поведението на жалбоподателя и отсъствието на основания да се коментира маловажен случай на всяко от двете нарушения с оглед липсата на каквито и да било доказателства, че той действително не е употребил алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози, поради което проявите му не биха могли да се приемат за разкриващи по – ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи на нарушения по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Не е накърнена възможността на въззивника да възприеме, че се касае именно за две нарушения – първото,

свързано с бездействието на водача да изпълни задължението си за подлагане на изследване пред контролните органи чрез техническо средство за установяване наличието на алкохол в издишания въздух и второто – за неизпълнение на задължението да се тества след покана за установяване употребата на наркотични вещества и техни аналози.

В духа на горните аргументи, настоящата съдебна инстанция приема, че краткото, но ясно отразяване на относимата фактология за всяко от двете нарушения напълно удовлетворява изискванията за достатъчно съдържание на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление.

Административнонаказателната отговорност на въззивника О. П. М. е ангажирана за две отделни нарушения на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, като на същото основание са му наложени две отделни наказания "глоба", всяка в размер на 2000,00 /две хиляди/ лева, респективно две отделни наказания „лишаване от право да управлява МПС“ всяко за срок от 24 месеца.

По делото е доказано по категоричен и безспорен начин, че на 04.04.2023 г., около 18:00 часа, в гр. София, на ул. "Крум Попов" с посока на движение от ул. "Развигор" към ул. "Криволак", жалбоподателят О. П. М. е управлявал лек автомобил "XXXX" с рег. № XXXXXXXXXXXXX, собственост на Т. Я. Я., и след спирането му от контролните органи от СДВР, в хода на извършена проверка от служители при ОПП – СДВР е отказал съдействие в насока провеждане на тест с техническо средство за установяване количеството на алкохол в издишания от него въздух, респ. с тест за констатиране употребата на наркотични вещества и техните аналози. На водача е издаден талон за медицинско изследване № XXXXXX за Военно-медицинска академия с указание, че следва да се яви в лечебното заведение в срок до 45 минути, считано от 19:10 ч. на 04.04.2023 г., връчен му лично срещу подпис. В посочения времеви интервал въззивникът не е изпълнил даденото му предписание да посети лабораторията към болничното заведение и не е предоставил кръвна проба за изследване.

Във връзка с възраженията, релевирани в жалбата, че въззивникът не е прочел документите, предоставени му от органите на реда, а просто ги е разписал, тъй като други обстоятелства са го накарали спешно да напусне мястото на проверката, е необходимо да бъде отбелязано, че тези твърдения

не намират опора в събрания по делото доказателствен материал от една страна, а от друга са изцяло ирелевантни. Видно е от материалите по делото, а именно – собственоръчно попълненото от жалбоподателя М. сведение и от депозираните от същия възражения срещу АУАН, че последният е обективирал отказ пред полицейските служители да бъде тестван за употребата на алкохол и наркотични вещества. Поради последното и същият е имал знание за това, за кое точно негово поведение полицейските служители изготвят АУАН и талон за изследване. Отделно от това, жалбоподателят е разполагал с достатъчен срок да посети посоченото му медицинско заведение за медицинско и химическо изследване, но не е сторил това.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда наказание за водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Действително, текстът на цитираната норма въвежда няколко алтернативи, изпълнението на всяка от които обаче, дадено в действителността на конкретно лице, самостоятелно обуславя съставомерност на нарушение по посочения текст (ТР № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., ОСС, I и II колегия, докладвано от съдията Николай Гунчев). В случая не се касае за сложен фактически състав на едно единствено нарушение. Обективираният отказ на водача във всяка от алтернативите на текста на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП представлява осуетяване на проверка и именно в тази си форма той се явява укорим и наказуем. Наличието или липсата на проведено медицинско изследване или тест с доказателствен анализатор по никакъв начин не разколебава твърдението на наказващия орган досежно факта на реализираното административно нарушение. В разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, както бе споменато и по – горе, са въздигнати няколко самостоятелни и независими един от друг състави на нарушения – отказ да бъде изпробван водачът за употреба на алкохол с техническо средство, отказ

да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техни аналози или неизпълнение на задължението за медицинско изследване или изследване чрез доказателствен анализатор на концентрацията на алкохол в кръвта или наркотични вещества и техни аналози. Реализацията на който и да било от тях обосновава предпоставки за ангажиране на отговорност за неизпълнение императива на цитираната правна норма. В настоящия случай от събраните в хода на административнонаказателното производство доказателствени материали са установени две обективирани от страна на въззивника нарушения – отказ да бъде изпробван с техническо средство за употребата на алкохол и отказ за тестване с оглед констатиране употреба на наркотични вещества и техни аналози. Същевременно, с отсъствието на посещение в посоченото му лечебно заведение той се е лишил и от възможността да обори възникналите съмнения у контролните органи относно наличието на употребен алкохол и/или наркотични вещества, респ. да осигури възможност поведението му да се коментира в светлината на приложение на института на чл. 28 от ЗАНН.

Отново следва да бъде посочено, че разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е едновременно санкционна и предписваща правила за поведение, като съгласно същата водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лева. Цитираната правна норма съдържа две самостоятелни форми на изпълнително деяние, всяко от които изпълва състава на разглежданото нарушение. Първото от тях се изразява в отказ за тестване с техническо средство – дрегер или тест – дръгтест, а второто – в неизпълнение на дадено предписание за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на

концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. В съдебната практика се застъпва становището, че едно лице може да осъществи в условията на реална съвкупност и двете форми на изпълнителното деяние, съответно да извърши две отделни административни нарушения - "От диспозицията на цитираната правна норма следва еднозначен извод, че всеки отказ на водача да бъде тестван с техническо средство съставлява административно нарушение, а ако на лицето в този случай бъде издадено и не изпълни предписание за медицинско изследване, то при условията на реална съвкупност ще извърши и второ административно нарушение" (Решение № 1336 от 02.03.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 7477/2021 г., Решение № 3133 от 09.05.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 12332/2021 г.).

На следващо място съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., ОСС, I и II колегия, отказите по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП на водач за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 от ЗАНН. В цитираното ТР се приема, че нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е задължаваща, доколкото изисква определено поведение на визираните в нея лица, изразяващо се в предприемане на активни действия. Нормата предвижда две форми на изпълнителното деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Тези забрани могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. На база на това е дадено и разрешението, че отказите по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата на водач за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 от Закона за административните нарушения и наказания.

В настоящия случай жалбоподателят е имал особеното качество "водач" на МПС, възведено в дефинитивната норма на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП, тъй като на процесната дата и час е управлявал пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване. Същият категорично е отказал да бъде изпробван с техническо средство – алкотест дрегер за установяване

концентрацията на алкохол в кръвта му, така и с техническо средство дръгтест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, с което от обективна страна е осъществил две отделни нарушения по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Съдът намира, че при заложената в закона алтернативност в способите за доказване на концентрацията на алкохол в кръвта и употребата на наркотични вещества или техни аналози отказът от приложение на който и да е от тях изпълва състава на административното нарушение.

От своя страна, административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и за двете нарушения, която предвижда отговорност за водач, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или тест за упойващи вещества, или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му или употребата на наркотични вещества и техни аналози. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка и за двете нарушения в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон е приложен правилно.

Двете административни нарушения, квалифицирани по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, са извършени виновно, при форма на вината – пряк умисъл. Нарушителят е предвиждал извършването на всяко деяние, съзнавал е неговия общественоопасен характер, като във волеви аспект е искал и пряко е целял неговото извършване, в частност осуетяването на проверката на контролните органи за употреба на алкохол и наркотични вещества и/или техни аналози.

По отношение на наложените за двете нарушения наказания „глоба“, всяка в размер на 2 000,00 /две хиляди/ лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ всяко в размер на 24 месеца, съдът намира за необходимо да отбележи, че не съществува юридическа възможност за тяхното редуциране, тъй като предвидената от законодателя санкция е абсолютно определена (арг. от чл. 27, ал. 5 от ЗАНН).

Не се разкриват основания да се коментира приложението на нормата на чл. 28 от ЗАНН. Нито един от разглежданите случаи не би могъл да се

квалифицира като маловажен, поради високата обществена опасност на всяко от двете извършени нарушения, изводима от масовата разпространеност на подобен род противообществени прояви и категоричната обществена нетърпимост към същите в съвременните условия на живот, намерила израз и в измененията на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, с оглед драстичното завишаване на предвидените наказания. Двете нарушения на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са застрашили обществените отношения, свързани със сигурността на пътя, като М. е осуетил възможността своевременно и законосъобразно да бъде установено дали шофира под въздействието на алкохол и наркотични вещества и/или техни аналози. Не на последно място, в справката – картон на водача са отразени и други нарушения на правилата за движение по пътищата, което дава информация за отсъствието на инцидентност на проявите му. По тези аргументи следва да се приеме, че бездействието на жалбоподателя да се подложи на тест за наркотични вещества и на тест за установяване на алкохол в издишания въздух се отличава с достатъчен интензитет, за да бъдат конституирани проявите му като административни нарушения и да се санкционират по предвидения ред.

С оглед изложеното, издаденото наказателно постановление следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на производството претенцията на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на разноски се явява основателна. Същата се е представлявала от юрисконсулт, който е ангажирал по делото писмено становище, но доколкото делото не се отличава с фактическа и правна сложност, съгласно чл. 63д, ал. 4, във вр. с ал. 1 от ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определи размер на юрисконсултско възнаграждение от 80,00 (осемдесет) лева за процесуалното представителство пред въззивната инстанция по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-4332-006973/20.04.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с която

на жалбоподателя О. П. М., ЕГН *****, основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, както и на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА на основание чл. 63д, ал. 3 във вр. с ал. 1 ЗАНН, жалбоподателя О. П. М., ЕГН *****, с адрес в XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, да **заплати** на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на въззиваемата страна по настоящото дело.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съдия при Софийски районен съд: _____